

Nyhetsbladet
Frihetsjournalen
nr 15, sommaren 2009

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration:
500 kr till juni 2009.

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Sommardebatt:

Utan normer ingen tillit

Under sommaren publicerade Kristdemokraternas partiledare Göran Hägglund två artiklar och ett Almedals-tal som tog sig an den värdenihilism som kommit att dominera Sverige under 1900-talet.

Jag var entusiastisk över att en politiker på den nivå vågade öppna upp för en filosofisk diskussion som så tydligt och grundligt utmanade vänsterns hegemoni.

Han talade om "vanligt folks rätt att få vara ifred", om att samhället är större än staten.

Jag skrev i bloggen:

"Genom sitt tal har Göran Hägglund inlett utmaningen av värdenihilismens hegemoni i svensk samhällsdebatt.

Ända sedan uppsalafilosofins tongivande namn **Axel Hägerström** blev professor 1911 har svensk politik och samhällsliv i allt högre grad präglats av ett förakt mot moraliska utsagor om rätt och fel. Alla värdeomdömen har betraktats som enkla känslouttryck utan sanning.

Störst effekt har nihilismen haft på välfärdsstaten. När bidragssystem av olika slag byggdes upp under 1900-talet fanns den gamla moralen kvar — i medborgarnas medvetande — om att det var fel att kräva bidrag, det var något som kom i fråga i yttersta nödfall när alla andra vägar prövats. Men efter 1968 fick nihilismen genomslag också i medborgarnas tän-

kande, och då började man kräva bidrag, eftersom det ju fanns bidragssystem att mjölka.

Enligt nihilistiskt tänkande är det ju inget fel alls leva på bidrag. Tvärtom är det ju ytterst smart att låta andra tokstollar jobba och betala skatt, som man sedan kan parasitera på. I detta finns ingen omoral, för det finns ingen moral. Det finns inget som är rätt eller fel. Det finns bara bidragssystem vars regler man ser till att följa, och sedan trillar pengarna ut, som från en enarmad bandit.

Socialdemokraterna har ännu inte förstått att deras värdenihilism har undergrävt och förstört möjligheterna till en generös välfärdsstat. Inte heller de borgerliga partierna har vågat utmana nihilismen. Annat än i några få undantagsfall: **Thorbjörn Fälldin, Gösta Bohman** och **Alf Svensson**. Det är en viktig förklaring till att de blivit så folkära. Men deras partier har inte följt dem, utan fortsatt på den inskränkta nihilistiska vägen och enbart talat om siffror (kronor och ören) och paragrafer (juridiska regler)."

Alkoholen avslöjade att Hägglund är statskramande nihilist

Men redan veckan därpå återföll Göran Hägglund i dogmatisk nihilism genom att vilja bekämpa alkoholkonsumtion genom att höja alkoholskatten och via staten försöka be-

gränsa införseln i landet av alkohol.

Här visade socialminister Hägglund att han inte alls tror att människorna i civilsamhället kan ta hand om problem. Det kan bara pappa staten genom slaviska lagar och diktatorisk kontroll.

Efter det blev Hägglund tyst.

Staten är inte Gud

Men jag hoppas att han ska inse att man inte kan tro på staten som något sorts substitut för Gud.

Om man vill göra upp med nihilismen måste man sätta tillit till människorna.

Och inte bara Hägglund har svårt att veta vad som är upp och ned i den för Sverige ovana diskussionen om moral och värderingar.

Pride vill se normlöshet

Diskussionen om värderingar kom tillbaka senare under sommaren, i samband med gayrörelsens Pridevecka.

Heteronormen är förtryckande och borde upplösas.

För mig framstår det bara som vansinne.

Normer är de gemensamma nämnarna som gör att vi kan orientera oss i samhället. De är inte fråga om lagar eller tvång, utan om traditioner om vilken sorts agerande som gör att samvaron i det offentliga kan fungera så smärtfritt som möjligt.

Det handlar om förutsägbarhet som skapar den trygghet som krävs för att vi ska våga interagera med människor vi inte känner.

När gayrörelsen och vänsterradikala kräver att vi som medborgare i förväg ska veta om alla typer av avvikelser, och om vi inte gör det, bli tilltjogorda för att vara krän-

kande och allmänt ohyfsade, då blir det närmast omöjligt att delta i den större gemenskap som samhället är.

Ingen kan VETA allt om alla i förväg, för att kunna visa den hänsyn och respekt som var och en anser sig kräva för sina avvikelser.

Om sådana krav reses, blir resultatet tystnad.

Ingen vågar öppna munnen. Ingen vågar ta några kontakter.

Denna normlöshet leder till att ingen kan orientera sig.

Alla isolerar sig inom sitt koteri.

Klyftorna och gränserna mellan medborgarna förstärks.

Normerna ger oss ett slags etikettsregler som gör att vi kan umgås med människor med olika bakgrund eftersom vi rör oss på en neutral och gemensam arena där normerna gäller.

Sedan kan vi var och en avvika från normerna hur mycket vi vill, men vi kan inte och ska inte kräva att alla andra ska förstå, hålla med eller dela riktigheten i dessa avvikelser.

DN vänder upp och ner på begreppen

Ett flagrant exempel på att vi svenskar är ovana att diskutera normer är Dagens Nyheters ledarartikel "[Kasta masken](#)". Där skriver man:

"i sämsta fall tar normen sig uttryck i gängvåld och kriminalitet"

Det är ju att göra normlöshet till norm!

Våld är naturligtvis utslag av brist på normer. Brist på respekt för hur man umgås i ett fritt samhälle.

Jag vill påstå att det bara är med normer som vi kan finna

den rätt avvägda respekten för alla. Och kärnan är ju att normer inte är lag och inte tvingande. Men de underlättar kontakter mellan människor som inte känner varandra..

Man kan bryta mot dem, men man ska då vara på det klara med att andra

inte omedelbart förstår eller har insikt om hur man tänker eller lever.

Privat och offentligt

Jag tror att det också handlar om hur man ser på privatliv kontra offentligt liv. Jag gör en tydlig rågång här. I det offentliga krävs att man agerar på ett visst sätt för att ömsesidig respekt ska kunna etableras.

Privatlivet är avgränsat till människor man känner väl och här är man friare.

Idag verkar många blanda ihop det offentliga och det privata på ett sätt som skadar dem. Under Pride ägnade man såg åt offentligt hångel. För mig tillhör sådant privatlivet. Att fläka ut sitt privatliv inför offentligheten är att tömma sitt liv på integritet.

För mig är det märkligt att man talar så mycket om integritet på internet, men inte i livet i övrigt. Är det därför att internet har blivit viktigare än mötet med människor i verkliga livet? Isåfall är vi illa ute. ●

Länkar:

[Öppningstal av Göran Hägglund vid kristdemokraternas riksting i Västerås \(25 juni\)](#)

[Tal av Göran Hägglund i Almedalen \(2 juli 2009\)](#)

[Vi i Allians för Sverige måste sätta stopp för kulturdekadensen \(Newsmill, 6 juli\)](#)

Anförande:

Finns det en konservativ utrikespolitik?

I helgen höll jag i Uppsala ett föredrag om utrikespolitik inför kretsen kring *Tradition & Fason*. Mina anteckningar kommer också att publiceras som artikel i borgerliga studentföreningen Heimdals tidning.

Men först publiceras mina tankar här i Frihetsjournalen:

”Under kalla kriget fanns det inga svårigheter för olika borgerliga inriktningar att enas i kampen mot kommunismen. Då stod två ideologiska system emot varandra där tonvikten låg på den ekonomiska dimensionen.

I Sovjetunionen och dess satellitstater gällde planekonomi, vilket gav staten all makt. Kritik accepterades inte. Motståndare dödades eller sattes i arbetsläger. Ambitionen var att i världen sprida detta fantastiska styrelseskick där politiker bestämde allt. Inte minst infiltrerades fredsrörelsen i Västeuropa i syfte att försvaga kapitalismen.

Bortsett från extremvänsterns lilla men högljudda skara ansåg en stor majoritet i väst att vår frihet, demokrati och marknadsekonomi var ett bättre system än östblockets. Även om kritik naturligtvis framfördes (inget samhälle är utan brister) så fanns ingen opinionen i väst för att byta till det kommunistiska.

Ny global motsättning

Idag har kalla kriget, med dess ekonomiska dimension i centrum, ersatts av en ny ideologisk konfrontation: mellan

den kristna civilisation och islam. Denna gång är det moral och människosyn som står i fokus för motsättningarna, inte ekonomiskt tänkande.

Det har förvirrat många i väst. Socialdemokraterna är idag mer mottagliga för islamistiska influenser än var de någonsin var av kommunistiska under kalla kriget. Per Albin Hansson och hans efterträdare var mycket angelägna om att rensa ut kommunistinfiltratorer ur rörelsen. Till och med den så vänsterradikale Olof Palme var inblandad i IB-affären, som handlade om att genom (olaglig) underrättelseverksamhet hålla koll på kommunister.

Socialdemokraterna vägrade att fram till 1980-talets

slut - alltså så länge Sovjet var en makt att räkna med - att samarbeta med Vänsterpartiet Kommunisterna, VPK. Detta parti, vars partiledning flitigt besökte och umgicks med kommunistledare i öst, ställdes i den svenska riksdagen inför ultimatum av S-regeringarna: rösta på våra förslag eller hjälp fram de borgerliga till makten.

Ingenting av denna rakryggade hållning finns idag mot islamistiska fundamentalister. Tvärtom går socialdemokrater i demonstrationståg tillsammans med Hamas- och Hizbollah-sympatisörer. Detta trots att organisationer som dessa är lika brutala mot opposition som kommunisterna. De respekterar yttrandefrihet och demokrati

ti i lika liten utsträckning som Sovjetunionen.

Men islamistiskt tänkande blir inte emotsagt, utan välkomnas tvärtom som fräscha och stimulerande inslag i integrationspolitiken.

Borgerlig splittring

Också på den borgerliga sidan har enigheten om att göra motstånd mot en med väst konkurrerande samhällsmodell upphört. Så länge konflikten mellan marknadsekonomi och planekonomi stod i centrum förstod liberaler vikten av att hindra det tvång och det förtryck som planekonomi innebär.

Men när detta tvång tar sin skepnad i religiösa termer förlorar många liberaler kompassriktningen. Man talar om multikulturalism och att vi alla borde vara vänner.

Så sa man inte om sovjetkommunismen, eftersom man förstod att deras system inte är förenligt med det västliga.

Renlärig Islam är lika oförenligt med västvärldens upplysningstradition som någonsin kommunismen, men eftersom det sker på en moralisk dimension förstår inte somliga liberaler vad det handlar om.

Man har överinseende med en samhällsmodell som bygger på totalitärt tänkande: religion och stat är ett, under religionens överhöghet. Sharialagar styr allt. Det finns inget utrymme för pluralism, olika uppfattningar och frihet. Lika lite som i Stalins sovjet.

Men liberaler, som redaktionen på Upsala Nya Tidning, ser det inte. Man tar istället avstånd från dem som yppar detta faktum och kallar det islamofobi. Det är lika klokt som att om kritik av kommunism kalla det sovjetofobi.

Det är denna liberalismens nihilistiska blindhet som fått mig att gå i konservativ riktning. För bland konservativa och kristna förstår man att diskutera värderingar, moral och samhällsskick.

Nu finns det ju många olika riktningar inom konservatismen, eftersom det inte handlar om ekonomiskt system, där man logiskt sett hamnar i ett dualistiskt tänkande: antingen reglerat eller oreglerat.

När det gäller värderingar och moral finns så många aspekter att man inte kan finna en sammanhängande skala på vilken allt kan hängas upp. Men det gör ju diskussionen mer spännande.

Olika konservativa linjer

En konservativ linje kallas i USA för *paleokonservativa*, där paleo är grekiska för äldre/antik, och trots att man var starkt anti-kommunistiska under kalla kriget är man idag isolationister. Man vill inte ha med omvärlden att göra. Det var fel att befria Irak. USA ska endast skydda Amerika, inte försöka sprida frihet i världen. I utrikespolitiska frågor liknar dessa konservativa mycket libertarianerna, nyliberaler som motsätter sig utrikespolitiska äventyr eftersom det kostar skattepengar.

En annan konservativ linje är den som Richard Nixon och Henry Kissinger förfinade: *realpolitisk konservativ utrikespolitik*.

Den är internationalistisk och utåtblickande, till skillnad

från paleokonservativa linjen, men grundad på nationalistiskt egenintresse och stabilitet som mål. Nixon spelade ut de två kommunistiska makterna, Kina och Sovjet, mot varandra och fick på det sättet bättre avtal

med dem båda. Nixon öppnade dörren för handel med kommunistiska Kina. Bästa möjliga deal för USA var ambitionen. Några hänsyn till mänskliga rättigheter och frihet för andra folk visade man inte.

En tredje och under senare år flitigt omdiskuterad variant är *neokonservatism*. Den är en mix mellan realpolitik och idealism. En kristen idealism som utgår från att alla människor är lika mycket värda och att alla människor därför har rätt till frihet och demokrati. När George W Bush efter 11 september 2001 sökte svar på hur man ska tackla den nya tidens ondska, fanns det bara en gruppering i USA som hade en solid strategi om vad som borde göras.

Det neokonservativa perspektivet går ut på att befria förtryckta folk varhelst man kan, för genom att sprida frihet och demokrati, ges inte bara dessa människor värdighet, man skapar ett bättre säkerhetspolitiskt läge för USA och Europa. Demokratier går inte i krig med varandra. Bara genom att göra människor fria kan man dra undan mattan för extremism. Kaparna den 11 september var inte fattiga muslimer, tvärtom. Men de var uppgivna. De hade inget framtidshopp. Därför lät man sig lockas av

domedagsextremism. Genom frihet och demokrati kan hopp skapas i den icke-västliga världen.

Denna strategi passade Bush som hand i handske också därför att hans största väljarbas, de evangelikalt kristna, delar denna idealism. Alla människor är skapta av Gud och alla har rätt att i frihet söka sin lycka.

Och jag, även om jag inte tror på Gud, delar kristendomens värderingar. Alla människor - oavsett om det är svenskar, irakier eller afghaner - har rätt att i frihet sträva framåt. Alla förtryckarregimer ska störtas! Bara så kan vi få fred på jorden.

Nu är ju verkligheten mer komplicerad än så. Men även om man måste ha en realpolitisk taktik i utrikespolitiken, får man aldrig någonsin släppa sina värderingar. Den långsiktiga strategi som alltid måste prägla utrikespolitiken är att fler ska bli fria. Man ska aldrig bli vän med diktaturer bara därför att det gynnar ens eget kortsiktiga intresse. Bara om tillfällig vänskap - i utrikespolitikens anarki är det ibland så att min fiendes fiende är min vän - kan ge fördelar som ligger i linje med den långsiktiga strategin, kan kontakter odlas med ofrihetens företrädare.

En sådan funktion har frihandeln. Den kan upplevas som vänskap med diktaturer, men att höja levnadsnivån i förtryckta länder innebär att befolkningen efterhand kommer att ställa ökade krav på frihet. Därför är frihandel ett verktyg som ska användas.

Jag tycker den neokonservativa strategin är överlägsen allt annat jag tagit del av. Visst har denna strategi råkat ut för svåra bakslag, inte minst i Irak, men jag ställer mig alltid frå-

gan: vad är alternativet? Hade det varit bättre för irakierna om de idag levt under Saddam Hussein och ytterligare årtionden under hans ännu mer brutala söner? Är det bättre för afghanerna om de åter hamnar under talibanernas grymma och primitiva styre?

Hur många tycker det, utom extremvänstern? Och även om man tycker irakier och afghaner inte förtjänar bättre än så, finns ändå ett säkerhetspolitiskt överväldigande argument för att vara aktiv: om Afghanistan faller i talibanernas händer igen, är risken överhängande att också Pakistan faller. Och eftersom Pakistan har kärnvapen, kan fundamentalisterna använda atombomber i sitt krig mot väst.

Afghanernas strid för frihet och demokrati är också vår strid - förr eller senare. Och väljer vi senare kommer det att utkämpas som kärnvapenkrig.

För mig är det neokonservativa perspektivet det överlägset mest genomtänkta, som väger samman alla de motstridiga ambitioner som finns i internationell politik. Inte minst har George W Bush gjort mer än någon annan för att introducera handfasta moraliska värderingar på den internationella arenan.

Förut betraktades alla stats- och regeringschefer som jämlika, oavsett om de var demokratiskt valda eller var diktaturer som förtryckte och mördade sin befolkning. Det är så som exempelvis Förenta Nationerna fungerar. Robert Mugabe är lika bra som Fredrik Reinfeldt, lika värdig, lika respektabel. Därmed ger FN tyranner den

legitimitet de annars inte skulle ha, varken i hemlandet eller på den internationella arenan.

Detta är fel. Världssamfundet ska inte skänka status till mördarregimer. Denna aspekt fanns inte före George W Bush. Då var det självklart inom diplomatin att en statschef var en statschef. Att lägga sig i andra länders "interna angelägenheter" var tabu. Efter Bush kan inte världssamfundet, utan vissa besvär, blunda. Även om många vill återgå till den gamla diplomatin, har den moraliska dimensionen för alltid tagit sig in i internationell politik.

Ny världsordning

Jag tycker vi ska utesluta alla ofria länder ur världssamfundet genom att etablera en ny organisation som kan bli tredje försöket efter Nationernas Förbund och Förenta Nationerna: Demokratiernas förbund. I detta nya världssamfund är alla väl-

komna, när de uppfyllt vissa kriterier på mänskliga fri- och rättighet, rättsstat och demokrati. De som inte har detta, får gärna sända observatörer,

men de ska inte ha rösträtt.

Med det neokonservativa perspektivet skapas en tydlig värdeskala i internationell politik, där frihet och demokrati alltid ger fördelar framför förtryck och diktatur. De senare ska behandlas som de skurkar de är. Även om man ibland måste sätta sig ner med dem och göra upp ska de alltid veta att de är dåliga företrädare för sina länder som får duga till dess de kan ersättas med bättre.

Det är verkligen på tiden att dessa värderingar får färga den svenska och globala utrikespolitiken.” ●

LEAGUE OF NATIONS

SOCIÉTÉ DES NATIONS

Nytt besöksrekord i bloggen

Sommaren har inte varit så lugn som den brukar när det gäller politisk debatt.

Göran Hägglunds kritik av kulturvänstern och nihilismen gav många reaktioner, liksom fortsättningen kring normdiskussionen.

Och i augusti har Aftonbladets organbluff dominerat (Aftonbladet kultur publicerade artikel där man insinuerar och utan bevis anklagar Israel för att stjäla döda palestiniernas organ i juli.)

Antalet unika besök i juli var 143.587, vilket ska jämföras med 83.898 förra juli.

I augusti har trafiken, även om en halv dag återstår, nått upp i **175.415** unika besök. Därmed slogs rekord. Det förra

sattes i maj med 153.789 unika besök.

Till del beror rekorden på att webbhotellet fram till mars bara räknat besök på förstasidan (erixon.com/blogg). Från april räknas också besök på enskilda blogginlägg.

Det är fantastiskt kul att trafiken växer.

För mig visar det att bloggen bidrar med ökad bredd och originella vinklingar, just det som de flesta läsarna brukar framföra som skäl till att man följer bloggen.

Om man sedan håller med eller inte är en annan femma. Men nog tror jag att skrivandet har en viss påverkan.... ●

Dick Erixon

Grundlagen om vågmästartartier

En kommentar i bloggen som drog mycket trafik var när jag frågade om Socialdemokraterna kommer att göra sig beroende av Sverigedemokraterna.

Två opinionsmätningar har i sommar visat att SD kommer in i riksdagen som vågmästare.

Men Mona Sahlin har inte sagt om hon i ett sådant läge tänker lägga misstroendevotum i riksdagen mot Reinfeldts regering.

Att lägga fram en sådant krav är ingenting annat än att be om stöd från SD att fälla regeringen.

Bara om SD röstar med S faller regeringen. Det vet Sahlin, men hon har ingen lust att medge det. ●

“Uttalanden från regeringen om artiklar är inte censur.”

Thomas Bull, professor i konstitutionell rätt vid Uppsala universitet, bekräftar att statsråd som Carl Bildt och ambassadörer har all rätt i världen att kritisera artiklar utan att det inskränker yttrandefriheten.

Av tradition tar vi i Sverige bara pressen i örat när den kränker någon som det är farligt att kränka...

Ang Carl Bildt och Aftonbladets famösa insinuationer om israelisk organhandel.

Teckning: Kalle Strokirk.